

Εήγηθη κατάστασί μου, φώναξε ένα νευρολόγο για να μ' εξετάσει. Κι' ο νευρολόγος είπε ότι έχω ανάγκη απόλυτης ήσυχιας. Είνα, λέει, πολύ ταραγμένο το νευρικό μου σύστημα. Μά δεν μπορεί να καταλάβη γιατί...

15 Αύγουστου. — Γράφω με δυσκολία πειά. Καί μαραινόμεναι και λυώνω δλοίνα. Είδα σήμερα τόν άντρα μου να κλαίη κρυφά. Μιά άπειρη συμπίνα γέμισε τήν καρδιά μου γι' αυτόν. Κι' έτσι μου ήρθε να τού τά πώ δλα, να τού ζητήσω βοήθεια, να τού φωνάξω: «Σώσε με β. Μά κάτι με διώχνει άκατανίκητα μακρυνά του. Κάτι με σέρνει δλο κάτι πώ άκατανίκητα πρὸς τόν άλλον.

Έχω πάντα μπροστά μου τά φλογερά του μάτια. Καταραμένη ώρα! Άκούω πάντα τή φωνή του: «Θέλω να μ' αγαπήσης». Έ, λοιπόν, ναί, τόν αγαπώ τρελλά, τρελλά. Γιατί λοιπόν δεν πάω να τόν βρω; Αυτόσ μόνο θά μπορούση να δώση ξανά τή γαλήνη στην ψυχή μου πού τήν τάραιε τόσο. Θά πάω, θά πάω. Άν δεν πάω, θά πεδάνω ή θά τρελλοθώ...

20 Αύγουστου. — Τί ύποφέρω, Θεέ μου!... Δεν θέλω να ιδώ κανένα, δεν τρώγω, δεν κοιμούμαι πειά. 'Ο άντρασ μου σκέπτεται να με κλείση σέ κλινική. Αυτό θά είνε το καλύτερο. Έτσι δεν θά μπορώ να φύγω, να πάω να βρω έκείνον...

22 Αύγουστου. — Όχι, όχι, δεν θά με πάνε σέ κλινική. Με νομίζουν για τρελλή λοιπόν; Θά φτύω κρυφά άπόψε και θά πάω να τόν βρω. Με περιμένει, με θέλει πάντα, με φωνάζει πάντα. Είνε καιρός.

25 Αύγουστου. — Τά εζα ήμερα δλα έτοιμα για να δραπετεύσω. Μερικά φορέματα σέ μία βαλίτσα, μερικά κοσμήματα, δσα εζα χα πρίν να παντρευτώ.

Καί ήμουν πειά ήσυχη, με τήν ιδέα πὸς θά τρέξω κοντά του. Όταν έξαρνα άκουσα ένα λυγμό στο δίπλανο μου δωμάτιο. Ήταν ο άντρασ μου, πού έβλαιγε πάλι. Τότε, δεν έξερω τί έπαθα. Μου ήρθε να φωνάξω: «Κρατήστε με!... Δέστε με!... Είμαι τρελλή!...

Μά κάτι έπνιγε τή φωνή μου. Κι' έξαρνα τά μάτια μου έπιασαν στο μπουκάλι με τὸ νυκτακιό, πού παίρνω τή νόχτα για να ήσυχάζω. Τὸ πῆρα στα χέρια μου και τὸ έπια δλο, δλο!... Καί τώρα τά μάτια μου σκοτεινιάζουν... Γράφο χωρίς να βλέπω σχεδόν. Έρχεται ο θάνατος, ο λυτωμός...

Ό άντρασ μου θά βρητὸ 'Ημερολόγιό μου, θά καταλάβη, θά με λυπηθῆ, θά με συχορήσῃ... Μά τόν έξορκίζω... Να μη θελήση να έκδικηθῆ!... Να μη καταδιώξη ο Έκείνον». Είνε ή τελευταία μου θέλησις...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ό αυτοκράτωρ τής Γερμανίας Γουλιέλμος Α' άγαπούσε με φρονή πολύ συχνά έναν Ιστορικό μανδύα πού άνηκε άλλοτε στον Μεγάλο Φραδερίκο. Άλλά δπως δλα τά πράγματα σ' αυτόν τόν κόσμο είνε φοβερά, έτσι και ο μανδύας αυτόσ είχε ξεθωριάσει τόσο άπ' τήν πολυκαιρία, άστε ήταν πειά έντελώς άκατάλληλος να σκεπάξη τις πλάτες ενός αυτοκράτορος. Γι' αυτό λοιπόν, ο ίματιοφύλαξ τής Αύλης τόν έπῆρε μία μέρα και τόν έκρυψε.

Ό αυτοκράτωρ όμως, όταν ελθε διτ ο Ιστορικός μανδύας είχε ξεφανισθῆ, κάλεσε τόν ίματιοφύλακά του και τόν έρώτησε:

- Που έχεις βάλει λοιπόν τόν μανδύα μου;
- Μεγαλειότατε, άπάντησε εκείνος, νόμισα πὸς είνε πολύ ξεθωριασμένος για να τόν φορατε άκόμη, και γι' αυτό τόν έφύλαξα...
- Καλά, και τί σκέπτεσαι να τόν κείνης;
- Μά... θά τόν πουλήσω, και τά λεπτά πού θά εισπράξω θά τά προσφέρω σέ κανένα φιλανθρωπικό ίδρυμα, άπάντησε ο ίματιοφύλαξ.
- Έτσι ε; Έκανε ο αυτοκράτωρ. Και τί νομίζεις διτ θά πάρης άν τόν πουλήσεις;
- Όχιτῶ... δέκα μάργα, Μεγαλειότατε.
- Πάρε τά δέκα μάργα και φέρε μου τόν μανδύα, ελτε ο Γουλιέλμος. Αυτόσ μπορεί να φορεθῆ άκόμη πολλν καιρό.

Έτσι, ο Ιστορικός εκείνος μανδύας ξαναμπήκε στο βεστιαριο του αυτοκράτορος, ο οποίος έξακολουθούσε πράγματι να τόν φοράη για πολλν καιρό άκόμα.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η δυστυχία είνε τής άρετῆς ή παλαιότερα, εις τήν οποίαν διακρίνεται ο άνδρειος από τόν άνανδρον άθλητην. Πότε άλλοτε έχει τις να δείξῃ με πλειοτέραν βεβαιότητα, διτ είνε φρόνιμος, άν δέν τὸ δείξει εις τήν συμφοράν του;

- A. Κοραῆς.
- Ό μετά θάρρους έπιμένων νικά.
- A. Κουμουνδοπούρος.
- Η τελεία άγάπη, έξω βάλλει τόν φόβον.
- K. Κανάρης.
- Η μετριότητα είνε μεγίστη άρετή τών πολυευομένων.
- Θ. Ζαίμης.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οι Τσεκουραίοι πρὸ τῆς λαμπτήρου. Η παρηγέριες του παπα. Η έξυπνη άπάντησι του Θύμιου Τσεκούρα. Μιά ποιητική συνταγή εναντίον του Άριστ. Βαλαωρίτη. Ό Στέφ. Δραγουμης και ή άπειτητική κυρία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν πήγαιναν να έντελέσουν τούς διαβοήτους ληστὰς Τσεκουραίους, ο παπάσ πού ήταν άπ' τήν ώρα πού τούς κοινώνησε μαζί τους και τούς παρηγορούσε, ελτε στο Θύμιο Τσεκούρα, τή στιγμή πού τόν παρέλαβε ο δήμιος.

— Έλα, παιδί μου, θάρρος... θάρρος, λίγο θάρρος άκόμη. Μιά στιγμή είνε αυτή. Αέθιο... ούτε θά τὸ θυμάσαι καν.

Ό Θύμιος Τσεκούρας κατάλαβε τήν άνοησία πού ξεφύγε άπ' τὰ χείλη του παπα και χαμογελώντας, άτάραχος, άπάντησε:

— Καίμνε παπα, είνε πράγματα πού... ξεχνιούνται αυτά!...

Τήν εποχή πού ο ποιητής Άριστ. Βαλαωρίτης μεσουρανούσε, κάποιος ποιητής καθαρευουσιάνος έτύπωσε κ' έκυκλοφόρησε εναντίον του ένα φεύγ βολάν, με τήν παρακάτω έμμετρη σάτυρα:

ΣΥΝΤΑΓΗ

«Διά τήν κατασκευήν γιανχιού ποιητικού, κατά τὸ μαγειρικόν ποιητικόν σύστημα του κυρίου Άριστοτέλους Βαλαωρίτου».

Πάρε δυο σύγγερα, μια λίτ' άέρα
 Δροσιά Μαγιατική και μια φλογέρα
 Τρεις λίτρες Πίνδο, δώδεκα χόνι
 Μιά λίτ' άνάσση, έν' άηδόνι
 Δεμάτια τέσσερα δάφνης, μυρσούλες,
 Ράσσα, ξεσκλιόνα, γύφτους, άγροούλες
 Πέντ' έξη σήμαντρα, γλάν γλάν καμπάνα
 Χίλια-δυο κύματα, "Ολυμπο κι' "Οσσα
 Κρεββάτια, γαίματα, σάπια κουφάρια,
 Άστεροπέλινα, σκούλους και ψάρια,
 Ένα ξυφτερό, δυο πήχεις οράμα
 Καμπόσα δάκρυα μέσα σέ γραμμα,
 Λαγάνες, λάππα και ναυκαλίδες
 Περιπλοκάδια και τσουτσουμίδες
 Όλιγα άγρια σκληρά σκουλήγια
 Βροντίες, βοηγάδες, ρόδα και φύνκια.
 Άητό, κλωσσούρα, δέκα φλοκάτες
 Καθάρια άλογα με τις βορβάτες
 Μία νυχτερίδα, μία χελώνα,
 Μιά νεονομφη άνοιξι, γερο-χειμώννα.
 Χίλιες βλαστήμιες, σάκρα καμπόση
 Και νεκρολούουδα μεγάλη δόσι,
 Άχτιδες, σάβανα κι' έρμα και πλάγι
 Ένα βενιόλακα, μια κοκκοβάγια,
 Έναν Άλήπασα, μια καταδόθρα,
 Πέντε μουγκρισάνα και λίγη λόθρα.
 Έξη φρυμάσματα, έρημα πλάγια
 Δέκα ρεκάσματα, Θανάση Βάγια,
 Κοτρώνια ένδεκα, καντάρι τρέλλο
 Και σέ θεόχτιστη οίριτα παδέλλα.
 Έπειτα ρίξε τούς κούνο νεράκι
 Από βρουσουλά ή άπ' αύλακι,
 Πέσε άνάσκελα και πιθώσε τ'
 Όλα στα στήθια σου και βάσταγαί τα.
 Έπειτα φύσησε στα σωθικά σου,
 Καμίνι άναψε μίσ' στην καρδιά σου
 Και ή παδέλλα θά πάρη βράσι,
 Άν άπ' τῆ ζέστα σου αυτή δέ σπάσει.
 Έτσι στο στήθος σου τὸ ηρωικό
 Γιαχινί θά φτιάσης ποιητικό.
 Έπειτα κένωσε ζεστό-ζεστό
 Τὸ κλασικό σου τὸ φαγητό
 Η σέ τσανάκια ή και σέ πιάτα
 Και πέ του κόσμου «ΚΟΠΙΑΣΕ ΦΑΤΑ!».

Ό μακαρίτης Στέφανος Δραγουμης παρελήθη κάποτε από κάποιου κοσμική κυρία να γράφῃ κάτι τι στο Λεύκωμα τῆς.

Ό Δραγουμης, μολονότι δέν έγγραφε ποτέ του σέ Λευκάματα, παρεσύρθη και ύποσχέθηκε στην κυρία διτ ή επιθυμία τῆς θά έξεπληρώνετο. Όταν όμως πήρε τὸ Λεύκωμα και τὸ φυλλομέτρησε, ελθε διτ δ-λες ή σελίδες του ήταν γεμάτες από κάθε είδους άνοησίες, πεζῆς και έμμετρες. Μονάχα ή τελευταία σελίδα ήταν λευκή κι' ο Δραγουμης, βγάζοντας ένα στεναγμό άνακουφίσεως, έγγραψε σ' αυτή, με κεφαλαία γράμματα: «Τέλος και τῷ Θεῷ δόξα!».

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ότε τὸ κέρατο βαραίνει τόν ταυρο, ουτε ή φτερούγα τὸ πουλί.
- Όποιος περταταί γρήγορα, κουράζεται.
- Δυο σχοινοβάτες δέν χορεύουν στο ίδιο σχοινί.
- Ό άνθρωπος με τή γλώσσα άνηρώνεται και με τή γλώσσα γαρυμίζεται.

